

C
R
O
M
C
A
H
S
E
L
R
A
C

DE LA PERTORBADORA POÈTICA D'ALLO QUE ÉS INEFABLE

sí ves hi ha un esplet de xitxarel·los que no ho saben pas que allò de segles de parracs i això de les faves comptades als peus del llit no s'oposen gens a les mamaratxades o actes extremadament assenyats que no són sinó romanços deformators de quan el destí era un atzar i l'atzar era un destí escandalosament ineludible al llegendari reialme de Nihil on tanmateix es veu que tot era força estrany i on temps era temps hi havia un cap-de-cony tocat del bolet i déu-n'hi-do favut al qui de continu ai sense solta ni volta se li ben follava la vaca prenys en l'exaltant utopia i ucronia del no-res en què l'absència de sentit esdevenia la viva representació del nihilisme i en què per tant ni l'espai ni el temps no existien pas i en conseqüència la realitat tampoc no existia i nogensmenys aquell favenc capsigrany que era no altre que el mític Nihil mateix i que segons la faula de l'acràcia per ell fundada i per la seva favarrota tothora enlairada hom l'anomenava el lletaire-prou-cobejat i també empaïtat per tal com sempre el rondava la xucla-sucs oh terror dels favarrots llavors que res no era i tot era no res i no hi havia gens de res i doncs el tot no existia o era fora de lloc i fora de temps i talment fora de si tal tros de lleter va pensar a tort que si dona lletera era dona merdera aleshores fava lletera devia ésser fava llami-nera i així i així el lletarrós amb el seu favot dret com un rave es va satisfer a compte d'altri i ah quina xuclera que digué ella uf aquest cony-de-favassa en vuit dies no farà pas merda ecs quina de bromera i tot era confús en aquella materialització tan poca-solta del mite d'en Nihil i de la seva engrescadorament anàrquica utopia ucronica o ucronia utòpica del res-de-res en què diu que la xuclaire s'arrambà a l'àcrata favarrut i es posà a empassar-se-li la llet amb forts xuclets i reina santa mare de déu no moriré pas de lleteta d'ametlles que cridava ell tot matxucat i el no-res era veritablement com un xuclet immens dins el buit del qual i sadolla d'aitants de petricons de llet engolits la llepaglands a l'últim curulla de lletarra per aitanes de llargues i espasmòdiques glopades i tota esquitxada de lletarades ja quallades va començar a contar sa vida a en Nihil per la qual lletja cosa aquest ben prest es va adormir i en un malson buidat de sentit veié que qualsevulla noció era falsa per mor de la metafísica i que tot era dominat per la no-existència i que per consegüent ja no calia pas transformar el món i canviar la vida car el món i la vida ja no existien i ves per on emperò que de cop i volta la xarrupa-lletones es va desencaterinar de l'escumejant favarrassa més trempada que un pèsol d'aital ximplet semental sense nord i a cuita-corrents els germans nebots cunyats i família tota xopa d'en Nihil ho feren saber a llurs amics i coneguts i els pregaren de tenir present la mamotejaire en llurs lletanies a fi que al capdavant ella s'hi emmaridés atès que les maimaires que es delitaven per faves gaire lleteres acabaven ensofronyades i cuinant faves por-quejades al reialme del no-res puix que el desori hi era immanent i tot hi restava anihilat i això fins que al cap de segles i segles en Nihil esdevingué un brau entre les transformadores ruïnes i parracs de la república d'Ucronos-Utopos els reflexs de l'estètica dels quals esfondralls i de llurs braus cavalls porcs i pianos i d'altres rudiments arquetípics ens mostra aquell qui ha estat qualificat de genial artífex de l'acompliment de l'atzar i de la consumació del límit de la vacuïtat del sentit dins la utopia i la ucronia fetes acció per mitjà de la negació de l'acció una metàfora plàtonica de la qual no-acció és l'home que a la paret i a tall de natura morta per bé que ben viva va penjar l'inspirat artífex de literalment indefinibles escenografies fetes amb una inquietant mixtura d'elements que suporten una òpera que es desenvolupa oníricament en el desig de l'artista de la inefabilitat, en Jordi Benito ■